

Slovenci!

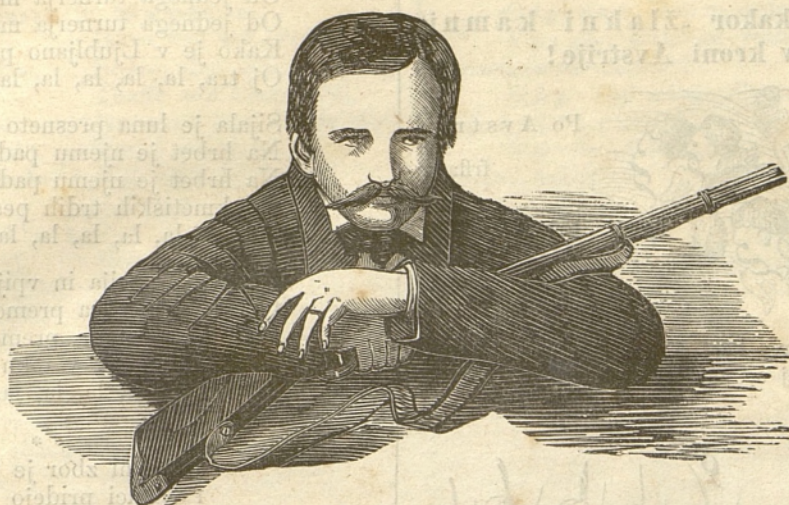
Ne udajmo se!!

Živio!!!

Slavjani!

Zjedini se!!

Živio!!!

JURI S PUŠO.

Dolgočasen list — za Lahone, Nemškutarje i druge nerodne ljudi.

Strela udri iz višine — Izdajalca domovine! — — —

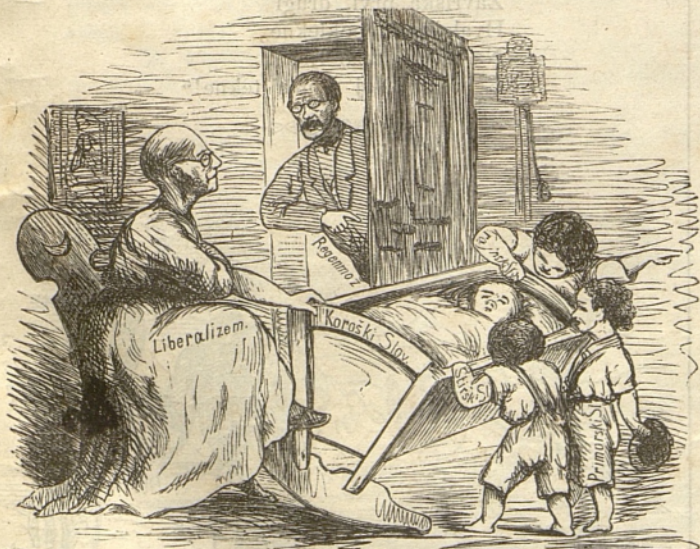
Častiti bralci! Srčni pozdrav in na znanje, da „Juri s pušo“ izhaja od zdaj za naprej **dvakrat** v mesecu, in sicer vsako **2.º** in **4.º** nedeljo. — Ostanite nam zvesti, kakor bomo tudi mi našemu programu **brez strahú** zvesti ostali in pred vsem na to gledali, da željam častitih naročnikov kolikor bo mogoče ustrežemo.

Cena lista v Trstu in v celi avstr. državi: za celo leto **1 f. 20 kr.**; za 6 mesecev **60 kr.**

Naročnina naj se pošilja naravnost in izključljivo pod naslovom:

G. H. Martelanc, vrednik „Jurja s pušo“ v Trstu,

in sicer z **poštno napotnico** (Postanweisung); s tem odpada pisanje in pečatenje pisma, in je plačati le polovica poštnine, nam se pa stroški za recipise prihranijo. Poštne napotnice dobivajo se brezplačno pri vsaki c. k. pošti. — **Slavjani: Na zdravje!** **Vredništvo.**

Služabnik: Ali dečko še spi?

Pesterna: Še spi, še — hvala Bogu! ali bojim se, da ne bo mogel več dolgo spati, ker mu ti pankrti miru ne dajo.

Služabnik: Za Božjo voljo! brani ga i zibaj pridno, draga moja, da se še on ne zbudi, sicer mi ne bodo vse moje laži in zvijače nič več pomagale.

A. D-1

Duh slavjanski se je zbudil!

Z orožjem i desnico
Nesimo vragu grom.

S. Jenko.

Duh slavjanski se je zbudil,
Slavjan čuti, kaj da je,
Pred nemškutarsko glavico
Noče več on vklanjat' se.

Le takó naprej Slavjani,
Le tak' sréno zmer naprej,
Ino prišla zlata dóba,
Bode za nas vse skorej!

Mi smo bratje vsi si v rodu,
Mi smo **ene** vsi krvi,
Torej naj tud v sreči **eni**
Ves rod naš se veselí!

Kdor ni z nami, je nasprotnik,
Kdor ne ljubi nas, je vrag,
Vragu pa iz duše cele
Naj sovraštvó kaže vsak!

Kedar levinji se jemlje,
Iz brloga mlado njé,
Kak' srdita ga popade,
Kdor jej vzet' otroka tčé!

Tak' Slavjani mi storimo,
Če se kdo postopil bo
Kratit' svéte nam pravice,
Ki jih dalo nam nebo!

S svitlim mečem na-nj planimo,
Prebodimo mu sréc,
Ki pdržno je rodilo
Nepóštene te želje!

Duh slavjanski se je zbudil,
Slavjan čuti, kaj da je,
Pred nemškutarsko glavico
Noče več on vklanjat' se!

Filodemus.

Čč. gg. naročniki naj nam oznanijo do 8. julija, ako želijo list še dalje prijemati.

(Brez cirenge „Juri s pušo“ ne hodi v vas; kajti primoran bi bil revček stradati, ali pa brrrr! — na **puff** živeti!!)

§ § §

Oh zlati paragrafi, kakor „žlahni kamni“
svetite se v kroni Avstrije!

Iz Dunaja
marširamo,
Da ljudstvo vse
regiramo

Po Avstriji
frflamo
Pravico v žepu
mamo

Oh Jurče kaj pa bo
Če zdaj se zgrabijo?

(Ena dve, tri — zdej so v delegaciji.)

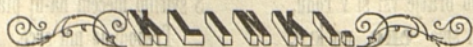
Po nemško berke vihajo
Po madžarsko pa kihajo
Po Slavjanih udrihajo
Le svojim se dobrihajo.
O čudni so le-ti možje,
Kaj več še si želiš sercé!

Ovčček.

Pravila za kmeta.

1. Dober si za jamo, — Rodi se pod slamo!
2. Vremenom bodi kos, — Šest let hodi bos!
3. V najlepšem časi Krave pasi!
4. Da jezikov nijmaš v buči, Matérnega se ne uči!
5. 'Z mesá si, a mesó Je zate premeškó!
6. Za te ni noben denár, Drug je tebi gospodar!
7. Mladeneč, pukšo rabi; — Da si Slovan pa pozabi!
8. Nevesta dobro plača, — Po nji se vse obrača!
9. Plačaj sestre, strice, brate Dokljer ni več solda za te!
10. Butare trde možá, Trpi kar se dá!
11. Stene ruvaj, kamne tolči! Tiho plačaj, glasno molči!
12. Vsim sosedom se zahvali, Ko te kmalu zakopali!

Majardič.

Sem bil tam na Dunaj'
Sem prišel domú,
Pa vse me po strani
Tak' gleda grdu.
Uhú, uhú, uhú.

Ko ponesó k pogrebu Slovenijo našo,
Zberal denar bom, da plačam za njo sveto mašo.

Sinoč sem pa slišal jaz nekaj novega
Od jednega turnerja mladega,
Od jednega turnerja mladega,
Kako je v Ljubljano prišel.
Oj tra, la, la, la, la, la, la, la, la, lom.

Sijala je luna presneto lepó,
Na hrbet je njemu padalo hudó,
Na hrbet je njemu padalo hudó
Od kmetiških trdih pesti.
Oj tra, la, la, la, la, la, la, la, la, lom.

I revče se zvija in vpije, cvili
Gotovo hrbet ga premočno boli,
Gotovo hrbet ga premočno boli —
V Ljubljano je v teku prišel.
Oj tra, la, la, la, la, la, la, la, la, lom.

Državni zbor je razpuščen
Poslanci pridejo domú,
[:domú, domú, domú:]
Veseli bodemo jih mi
[:mi, mi, mi:]
Ker toljk' za nas storili so,
Ohó, ohó, ohó!

-b-

Svarjenje.

Ne tukaj čez Dravo, še manj do morjá,
Boš dobil po krempljih, — tam tuje so tla!

Rumeno - rudečo - črnih zastav
Ne nosi po svetu, saj niso barbar!

Če vodja premodro do Graca bezlá,
Ostani pod streho in brčaj domá.

Ivanovič.

Želodarja.

Želodarja pri Savi	Štempiharjeva Lena,
Strahú sta strepetala,	Pogumno dekle, zvito,
Obupana, zdivjana	Zapre obá, želodom
V najbližji hlev zbeglala.	Napolni koj korito.

Zavriska prvi, drugi
Hvaležnosti poklekne,
Na želod kaže Lena,
Rekoč: „Naj Vama tekne!“

Planinar.

Beust: Ti Giskra! kedaj bodo neki onile na ostrov
prišli?

Giskra: Dokler se bodo v orehovit lupinah vozili —
nikoli!

-r

GRANATE.

Tomanu in Svetcu.

Ljubil bi vaji zares
Ko bi b'la prišla z nebes,
Teh pa na Dunaji ni —
Toda to vaj' ne skrbi.
Bajest je vama bog oče,
Saj on stori kar kolj hoče;

Iskra vaš sin rešenik
Sodnji dan ostri sodnik;
Taaffe vas blagoslovi,
Kar s'cer sveti duh le stori.
Potlej pa skup storite
Več oseb misli ené.

1.

Hoj, hoj, nekaj, nekaj:]
En poslanec z dolgo brado,
Ki sedi v državnem zboru
On ti ima vse po tri:]

2.

Hoj, hoj, nekaj, nekaj:]
Vsak poslanec Madjar, Hrvat,
Ki sedi v Peštanskem zboru
On ti ima vse po tri:]

3.

Hoj, hoj, nekaj, nekaj:]
Kadar kak ljubljanski turnar
Možko se na Janče pelje,
On ti ima vse po tri:]

4.

Für unsere Stammesbrüder in Krain.

Velikoborovčanje českim taborcem.

Au wai, au wai, die Czechen hon wieder amol s krigt!
Praški židovi.

5.

Lepe svetinje na prodaj!

Že mnogo let imamo pri nas
(pri „taič mamelukih“) — po vsem
svetu (posebno po kmetih) slabo
znano društvo, ki se imenuje „turn-
nari“. Dozdaj je bilo o telovadbi
tega slamnatega društva malo ali pa
clo nič znanega. — Al 32. maja
leta 9681 so rekli „mi smo mi“ ino
pokazali so — da so tekuni — in
znajo teči, kakor da bi njim kdo
za ritjo smodil! — Zavoljo zaslug v „teku“ se bojo
pa tudi iz tistih podplatov, ki so jih pri ti „produkciji“
pozgubili, delale lične svetinje, in se bojo smele v znamenje
zmage! — na hrbtu nositi.

Na prodaj bodo pri: profozu Krepir in pri Dež-
možovi branjovski. Cena: 100 svetinj za 1 Tag-Blatt!!!

6.

Bobkovič. Zakaj imajo „mameluški“ turnarji tako znamje
kakor križec?

Jurče. Zato, ker so pri Ježici po križci dobili!

Bobkovič. Zakaj pa imajo bobenček, in po tisti koži tako
nevsmiljeno bijejo?

Jurče. Tudi v spomin, ker je na Vevčah in Jančah po
koži padalo!

Bobkovič. Zakaj imajo pa želode na klobukih?

Jurče. Da se spoznajo oni, ki vedno pri K. Asino hlače
trgajo in želodovo kavo pijejo — in tudi
zato, ker njih želod spominja na zgubljenega
sina — ki je pujske pasel!

Bobkovič. Aha! zato pravijo da so v „Schweinefeld“, ker
sami sebe med tisto družino štejejo, ki
želod jê!

Mir. Planinski.

Turnarji!

Pokazali ste na Jančem, da ste slabiji nego babe.
Imeli ste revolverje, pa niste hoteli streljati. Ali ste se
mar bali, da bi ljudje rekli, bili so oboroženi? Če bi
bili ne vem kako streljali, gotovo bi mi še trdili: „sie
waren unbewaffnet!“ — Kaj pa, otroci si ne
znajo pomagati!

Turnwarrtthh.

Vprašanje: Kakošen razloček je med tepežem v
Velikih borovicah in na Jančki gori?

Odgovor: Tam so mahali po ljudeh, tukaj pa....

Vpraš.: Kakošen razloček je med ljubljanskimi i
novomeškimi častniki?

Odg.: Oni sekajo Slovence s sabljami, ti bi jih pa
radi s topovi postrelali.

Vpraš.: Zakaj pa si bodo ljubljanski turnarji novo
zastavo kupili?

Odg.: Ker jim je uno menda telegraf požrl.

7.

Jožko: Konrad pl. Eybisfeld dobí sedaj pomagača.

Jurko: Ker se sam ne zna turnati.

Jožko: Pravijo, da bodo Slovenci tudi enkrat tepeni.

Jurko: Je še čas — do sodnjega dne.

-b-

Vprašanje.

Zakaj ste Barbke mile
Želodarje dražile,
Zastavo z rok jim vile
In z vodo posolile?

Babiljonski.

Tepenim turnarjem:

Kar ste iskali, ste dobili.

Ljubljancanje.

Kaj???! — — Kmetiški fantje, ki so turnarje tipali.

Jaz bi bil pa streljal!

Juri s pušo.

Jaz pa pojdem tje v Ljubljano, da bom videl turnarje!

Nekdo — — —

DOPIST.

Iz Polja pod Ljubljano. Jez nisem prirodoslovec,
Bog obvaruj, pač pa sem „naturforšar“ t e d a j, kedar „bolhe“
le predolgo delajo „gimnastične vaje“, ali kakor mi kmetje
pravimo, kedar bolhe preveč skačejo. takrat pač sem srdit,
nepotabljev, pravi rabeljski „naturforšar“. Če tudi tedaj nisem
prirodoslovec, vendar le hočem sporočiti „Jurijevim bralcem“
naravsko prikazen, ki smo jo nedavnaj gledali pri nas. Znano
je, da naš kmečki pregovor pravi: „Če „močeradi“ zjutraj
lezejo v breg, gotovo je dež čez dan“. To se je sijajno potr-
dilo une dni. Nekega dne namreč, ki smo si ga dobro zazna-
movali v pratiki, lezlo je na vse zgodaj kakih 50 ali 60 mo-
čeradov v goro. Ljudje so zmajevali z glavami: „E ne bo
šlo, ne bo dobro, dežja bomo dobili, morda bo celo bliskalo
in grmelo.“ In ljudje so pravo slutili tim bolje, ker so tudi
stare babe tožile, da se pod nosom poté. Star pregovor
namreč pravi: „Kedar se stare babke pod nosom poté, tédaj
je gotovo dež.“ S strahom in trepetom smo pričakovali, kaj
pride čez dan, vlasti na „Vevčem“ je bilo vse poparjeno. Ino
res je prišlo gorjé, da nas Bog varuj še kedaj takega! —
Solnce se je skrilo, črni oblaki so se drvili po nebu, drevje
se je vilo, vzlasi — lipovje se je hotelo vse polomiti, prah
se je vzdigoval in plesal v kolobarjih po cesti in po potih, in
nazadnje se je vsul debel dež, prav takov, kot želod. Kmalu
se pritakalajo „močeradi“ po bregu navzdol, pa vsi „blatni“.
Deževalo je zeló, bliskalo in grmelo, kakor kedar „Gutgaj-
garji“ tulijo, in na vse zadnje nas je oškropil še — krvavi
dež, redka naravska prikazen. Zavzeli smo se mi nevedni in
surovi kmetje, in komaj si upali dihati; vse je bilo zbegano. —
Na to prileze ob palici star sivolas slepec, in pravi z izvišenim
glasom: „Možjé in žene, mladenči in dekleta, ne čudite se, ni
drugače, kar je, pa je! V duhu sem gledal pred nekoliko me-
seci, kako se je pošastna, ostudna, škrbasta baba vzdignila
na grabljih v oblake točo delat. Sedaj jo je konec, naše vile
so jo raztrgale, — zato nevihta in krvavi dež. In to naravsko
prikazen je prerokovala že naša Šembilja, v čegar bukvah sem
svoje dni, ko sem še videl, bral tudi dostavek, da takrat, kedar
pojde krvavi dež, da takrat bodo naj bolje razcveteli
ljubljanski kinfelci, a duh tega cvetja bode tako zopern
in oster, da bo smrdelo v deveto deželo.“

Národní postopač.

